

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 277/2015
01.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.Б., због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Д.В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 10К бр. 596/12 од 11.03.2014. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 589/14 од 21.11.2014. године, у седници већа одржаној дана 01.04.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Б., адв. Д.В., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 10К бр. 596/12 од 11.03.2014. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 589/14 од 21.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу 10К бр. 596/12 од 11.03.2014. године окривљени Н.Б. оглашен је кривим због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се она неће извршити ако окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљеном је изречена и новчана казна у износу од 30.000,00 динара коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде а ако исту не плати у остављеном року суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара неплаћене новчане казне, одредити један дан казне затвора.

На основу одредбе члана 261. и 264. ЗКП-а, окривљени је обавезан да суду плати паушал у износу од 4.000,00 динара као и трошкове вештачења, допунских вештачења и непосредних изјашњења вештака у укупном износу од 24.350,00 динара, те оштећеној на име имовинскоправног захтева износ од 159.120,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 589/14 од 21.11.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног а првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Н.Б., адв. Д.В., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП-а и то конкретно како то из образложења захтева произилази због повреде члана 439. тачка 1) ЗКП-а, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП-а), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Б. у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП-а је неоснован.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног Н.Б., наводи општу одредбу повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП-а, уз образложење да је суд окривљеног Н.Б. огласио кривим због извршења кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ иако радње које су окривљеном стављене на терет не садрже елеменат противправности, нити повреду било које бланкетне норме која је потребна да би постојало кривично дело из члана 229. став 1. Кривичног законика, као ни потребан лимит од 150.000,00 динара, чиме указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП-а по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело.

Истакнути наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног касационог суда су неосновани.

Кривично дело пореска утаја чини онај ко у намери да потпуно или делимично избегне плаћање пореза, доприноса или других прописаних дажбина, даје лажне податке о законито стеченим приходима, о предметима или другим чињеницама које су од утицаја на утврђивање оваквих обавеза или ко у истој

намери, у случају обавезне пријаве, не пријави законито стечени приход, односно предмете или друге чињенице које су од утицаја на утврђивање оваквих обавеза или ко у истој намери на други начин прикрива податке који се односе на утврђивање наведених обавеза, а износ обавезе чије се плаћање избегава прелази 150.000,00 динара.

Радња извршења предметног кривичног дела из члана 229. став 1. КЗ поред осталих јесте и непријављивање законито стечених прихода који су од утицаја за утврђивање обавезе плаћања пореза, доприноса или дажбина.

У конкретном случају из чињеничног описа дела датог у изреци правноснажне пресуде, сагласно опису дела у оптужном акту, по налажењу Врховног касационог суда произилазе сва битна обележја кривичног дела из члана 229. став 1. КЗ, за које је окривљени Н.Б. оглашен кривим и то како објективна обележја која се односе на радњу извршења - непријављивање законито стечених прихода који су од значаја за утврђивање обавезе плаћања пореза, доприноса или дажбина тако и субјективна обележја која се тичу психичког односа окривљеног, који осим умишљаја чини и намера избегавања плаћања пореза, која се може односити и на делимично избегавање.

Како ову област регулише Закон о пореском поступку и пореској администрацији, а порески обвезник је дужан да да тачне податке о својим приходима и уопште о чињеницама које су релевантне за утврђивање висине пореза, то по налажењу Врховног касационог суда из изреке правноснажне пресуде у којој је наведено да окривљени у конкретном случају у намери да делимично избегне плаћање пореза, није пријавио законито стечени приход у складу са одредбом члана 85. став 1. тачка 13. и члана 86. Закона о порезу на доходак грађана којим је прописано шта чини додатне приходе на које се плаћа порез на доходак грађана и оштетио буџет Републике Србије избегавањем плаћања пореске обавезе у укупном износу од 159.120,00 динара, произилазе сва законска обележја кривичног дела, па и износ који прелази 150.000,00 динара, утајеног пореза. Стога су неприхватљиви наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног о повреди закона из члана 439. тачка 1) ЗКП-а.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда закона на коју се, неосновано, указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Б., Врховни касациони суд је на основу члана 490. и члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**